

Ena velikih zvijač je, da so mnogi krotki in ponižni v besedah in videzu, ne opazijo pa svojih čustev, ki niti najmanj niso krotka. Zato čezmerno vzkipijo ob najmanjši žalitvi.

Ne cenimo toliko svarila, ki izvira iz strasti, kakor upoštevamo tisto, katerega edini vir je razum. Človek je po naravi podrejen razumu, strasti pa je podvržena samo zaradi njenega nasilja.

Nič bolj ne ukroti razjarjenega slona, kakor pogled na jagnje in z ničemer bolj ne utišaš topovskega grmenja, kakor z volno.

Bolje je preprečiti vstop pravični jezi, kakor jo sprejeti, naj bo še tako majhna. Ko jo sprejmemo, jo težko spravimo ven. Vstopi kot droben poganjek, pa kar naenkrat zraste in postane deblo.

Kadar nas jeza zaradi naše slabosti in nepopolnosti preseneti, je bolje, da jo hitro zavrnemo, kakor da z njo barantamo. Če ji malo popustimo, postane gospodarica kraja in se obnaša kakor kača, ki potegne celo telo tja, kamor je šla z glavo.

Sveta krizma, ki jo uporabljamo pri birmi, je sestavljena iz olivnega olja in balzama. Balzam potone v olju in zato predstavlja ponižnost. Olivno splava na površje in predstavlja krotkost, ki se dvigne nad vse in se odlikuje med krepostmi kot cvet.

KROTKOST DO BLIŽNJEGA

Če naša jeza traja do noči, naj sonce ne zaide nad njo, pravi apostol. Bolje se je truditi za življenje brez jeze, kakor da jo želimo uporabljati zmerno in modro.

Kadar nas razburja jeza, kličimo Boga na pomoč po zgledu apostolov, ki sta jih na vodi ogrožala veter in vihar. On bo zapovedal našim strastem, naj pojenjajo in nastala bo velika tišina. Molitev proti jezi pa opravljaj krotko in mirno, ne viharno.

Na mnogih sodišče sodni uslužbenci s klici: »Dajte mir!« povzročajo več hrupa, kakor tisti, katere hočejo utišati. Tako tudi, če nasilno potlačimo jezo, povzročimo v svojem srcu več nemira, kakor bi ga povzročila jeza sama.

Krotkost nas varuje pred izbruhi čustev, kakor nas protistrup varuje pred oteklino po piku kače.

Takoj, ko jezo začutimo, zberimo vse svoje moči proti njej. Vendar ne naglo, niti s silo, ampak krotko in resno.

Ko je Egipčanski Jožef poslal svoje brate nazaj k očetu, jim je dal samo tole prijazno priporočilo: »Nikar se ne kregajte po poti« (1 Mz 45,24).

Ne čudi se svojemu padcu v greh, saj ni nič nenavadnega, da je bolehnost bolehna, slabotnost slabotna, revščina borna. Iz vseh moči sovraži žalitev Boga in z zaupanjem znova stopi na pot kreposti.

Izvrstno uresničujemo krotkost, če se nikdar ne jezimo nase ali na svoje slabosti.

Razum zahteva, da smo zaradi storjenih napak nejevoljni in žalostni, vendar se je treba varovati, da bi obžalovanje postalo grenko in zlovoljno, srdito in jezno.

Očetovi očitki, izrečeni krotko in prisrčno, imajo nad otrokom več moči in ga bolj poboljšajo, kakor jeza in togota. Enako je z našim srcem. Če ga grajamo s krotkimi svarili in ga opogumljamo, bo obžalovanje prodrlo mnogo globlje.

Veliko grešijo mnogi, ki se jezijo, potem pa se jezijo sami nase, ker so se razjezili in tako ohranjajo srce v jezi.

KROTKOST DO SEBE

Obžalovanje naših napak naj bo mirno, uravnovešeno in odločno. Sebe mnogo bolje kaznujemo z mirnim in vztrajnim obžalovanjem, kakor z grenkobo, nestrpnostjo in jezo.

NE RECI SVOJEMU SRCU:
Mar nisi bedno in vredno zaničevanja, ker si se po tolikih dobrih sklepih pustilo zavesti v greh? Umri od sramu, ne dvigaj več oči proti nebu, ti slepo, predrzno, izdajalsko in svojemu Bogu nezvesto srce.

SVOJEMU SRCU RAJ REČI:
Pogum, moje ubogo srce! Le poglej, kako sva padla v jamo, za katero sva tako trdno sklepala, da se ji bova ognila. Ah, dvigniva se in jo zapustiva za zmeraj, prosiva Božje usmiljenje in upajva, da nama bo to usmiljenje v prihodnje pomagalo k večji trdnosti. Stopiva znova na pot kreposti. Odslej bodiva previdna! Bog nama bo pomagal, vse bo še dobro.

Če se komu zdi, da blagi očitki ne ganejo njegovega srca, lahko uporabi ostro in hudo očitiranje ter grajo, da vzbudi globok občutek sramu. Po tistem pa naj obudi zaupanje in blagost do sebe.